

Men han mente dog ikke, at det var et problem for mig. I min alder, og sådan som jeg ser ud. Med smart hat og briller. En nydelig tandlæge på symposium.

Men en dag bliver det måske et problem. Hvem ved? I al fald må han være forsigtig, og gå stille med dørene. Han ved, at verden er et farligt sted at befinde sig, og han ved, at det bedste, han kan gøre, er at være usynlig. At dø ud af øjeblikket så at sige.

Fløjtespilleren fra Jordnøddelejerer, Oluf og hans hund Rolf bliver atter til tandlægen fra Bellacentret, og hunden springer for en stund op på den store Vestas-vindmølle, hvorfra den har en udmærket udsigt . hvilket vi ikke vil gøre lige nu. Til gengæld vil vi fortælle om den glimrende personlighed hr Jacob Ludvigsen, som nu i en menneskealder har opholdt sig på Bornholm, uden på noget som helst tidspunkt at have gjort noget ved de mafiosolignende tilstande, der hersker blandt øens svineproducenter. Det fik vi fortalt, da vi for et øjeblik siden var på besøg hos een af øens vigtigste forkæmpere for økologisk landbrug. Han berettede om manglende forståelse for klodens tilstand hos stort set alle Bornholms landmænd. Han og hans kone har en lille farm, hvor de lader heste, høns, kaniner, fasaner påfugle og gæs samt får og geder gå sammen i ideel samdrægtighed. Der var dog en enkelt hane, som ikke havde forstået, hvad det hele gik ud på. Den havde angrebet en anden hane, og var derfor blevet spærret inde indtil den havde lært det.

Vi kørte hjem i en skovbrand fra den nedgående sol gennem Ekkodalen som lå og sejlede i den nyfaldne hvide sne, som en slugt i et fjernt kongerige for mange tusind år siden. Bilen skred ud på den glatte vej, og det var et Guds under, at vi ikke havnede i grøften. Da vi var ankommet til Klippebo, blev der serveret varm kakao og nybagte klejner, mens ovnen blev tændt og varmen atter indtog vores stivfrosne kroppe. Oluf gik ud og søgte i sin bils forråds-kammer og fandt en dåse tomatsuppe, en dåse majs, en dåse Thun-fisk og en pakke gaudaost, som han bar ind til det fælles aftenstid. I København er et ungt kærestepar blevet gennembanket med jern-cykkelløbet, da de var på vej hjem juleaften. Glædelig jul ! -Lød det fra gerningsmændene idet de stak af. Pigen er indlagt på Rigshospitalet med åbent kraniebrud. Kæresten døde af sine kvæstelser tidligt om morgenen første juledag. København er efterhånden ikke blevet noget sted at opholde sig. Det tør svagt antydes.

I morgen tager Oluf færgen tilbage til Køge, hvor hans forlovede vil modtage ham på kajen. De vil derefter sammen tage på en længere rejse ud i det blå. Første stop er Mallorca, hvor Oluf har venner fra gammel tid. Sansynligvis vil de tage det første det bedste Air Indonesia fly til Manila lufthavn, hvor de vil skifte til et gennemgående fly hen over Ukraine med forventet ankomst til Mosva onsdag aften den 31 dec kl 03. Her vil de opholde sig en times tid før de flyver videre med kun een mellemlandig til Oslo, idet de nu har skifte mening, og foretrækker en længere skiferie på Tyli højfjeldshotel, hvor Olufs forlovede har forelsket sig i en homoseksuel norsk skilærer, hvem intet er fremmed. Oluf må så mens hans forlovede fornøjer sig i sengen, nøjes med at afprøve børneløjpen, idet hans gamle ben næppe kan klare de langt vanskeligere olympiske løjper. Dog har han ikke tabt modet. Han tænker tilbage på fisketuren og sit samvær med hunden Rolf, og det giver ham varme om hjertet. Da han ikke har andet at tage sig til idet klokken nu er nær midnat, tager han hotellets elevator ned i baren hvor han løber ind i Henry Miller som sidder og får sig en aftensjus. Han genkender straks den

gamle digter, og da han er den eneste i baren grundet det sene tidspunkt, vover han pelsen og går hen og præsenterer sig.öl

-Mit navn er Oluf fra Jordnøddelejre omme bag ved skoven, siger han, men Henry ser ikke ud til at være i humør til at besvare hans henvendelse. Han vender sig bort fra den anmasende fremmede og fortsætter sit drikkeri.

-undskyld, men er det ikke lidt sent at sidde og bælle whisky?- spørger Oluf.

-undskyld, er det ikke lidt frækt, sådan at trænge sig ind på en ensom gæst her midt om natten, svarer Henry endeligt.

-jo, det kan man selvfølgelig godt sige, men jeg trængte til lidt selskab, nu hvor min forlovede har givet sig i kast med en homoseksuel skilærer, replicerer Oluf.

Henry siger:- Ved du hvad du uduelige mand, som ikke engang kan hamle op med sådan en svans. Da jeg var i din alder kunne ingen kvinder modstå mig, og selvom mine evner som elsker nok var lidt aparte, så var jeg dog aldrig i tvivl om hvorvidt jeg var mand eller kvinde. Du derimod er en kvindagtig nar, som hellere skulle gå med kjole og BH, end at føre sig frem med fiskestang og jagthund. Væmmelig er hvad du er! Ka jeg forresten byde dig på noget. En flyversjus måske?

Oluf faldt Henry Miller om halsen, og kyssede ham hæmningsløst på hans skaldede pande.

-Du er en skat, sagde han. -Vi må ubetinget blive venner! Sådan som du taler lige ud af posen. Det er min mand. Hvad laver du egentligt her?- spurgte Oluf.

-Sidder og drikker min sorg ihjeld. Mine venner er døde allesammen. Jeg er den eneste overlevende af en meget gammel slægt, som oprindeligt kom fra Skotland, men som udvandrede til Amerika engang i tyverne med det store boom .

-Hvilket boom?

-Det store Boom, gentog Henry Miller, og da Oluf ikke ville lyde dum, svarede han: - Nå, DET store boom.

- Ja, netop det, hørte han Henry sige, lige i det øjeblik, hvor det sortnede for hans øjne, og han mistede bevidstheden.

Da han kom til sig selv, sad han bag rattet i en bil.

Han sad og så ud over havet. Et svanepar sejlede forbi i det blikstille vand. Hannen forrest med knejsende hals efterfulgt af hunnen, som nu og da standsede op for at dykke ned og hente sig en mundfuld tang op fra bunden. Hans øjne opfangede et skib på vej i horisonten. Han tænkte på, hvordan han selv for mange år siden havde haft en stor sejlbåd. Den tid, hvor han endnu ikke hang fast i et parforhold, stod for ham som den lykkeligste i hans liv. Bilen han sad i var en gammel folkevognskasse, som var indrettet så man kunne bo i den. Han tilbragte en stor del af sin tid i den. På den måde kunne han slippe væk hjemmefra, hvor hans kone huserede og styrede det hele. Han følte sig fuldstændig i hendes vold.

En opdragelse i et kristent miljø, havde gjort hans sind meget føjeligt, når det gjaldt om at rette ind efter andres ønsker. Han var bange for at vise selvstændighed, idet han så mente, at han handlinger var egoistiske. Noget som for ham stod for det mest negative, man kunne tænke sig. Men inde i hans inderste væsen ulmede en ild. En ild som han idelig forsøgte at tæmme, med stadig større utilfredshed til følge.

Hans forhold til kvinder havde altid været meget kompliceret. Han var vildt betaget af det modstte køn, og ustandselig søgte han kontakt. Men det var med skiftende held, og det var først, da han blev ført ind i et forhold af en kvinde, som med myndig hånd satte ham på plads som sin partner, at han endelig gled afsted ad den ægteskabelige flod.

Det varede 14 år.

Han drejer tændingsnøgles en halv omgang og kontrollerer om den gule lampe, som indikerer at gløderøret er i gang, at den lyser, og da den går ud, drejer han resten af omgangen, hvorefter motoren springer i gang med sin kendte dybe brummen og ventilklapren. Han sætter bilen i gear, fastgør sikkerhedsselen og bakker ud på den lille parkeringsplads i Bandholm havn. Han skal hjem til sin søn Jonas som nu nok er vågnet efter en lang nat foran computeren. Drengen spiller War-game, og er fuldstændig optaget af kampene mod monstre i en verden fyldt med uhygge og spænding. Idet han drejer af og sætter afsted mod hjemmet passerer en mor og hendes unge datter bilen på deres tur ud til molen. Hans mund spidises til et fløjt, idet hans øjne med blid kærlighed opfanger deres silhuetter mod den blå forårshimmel. Gammel og ung i een skikkelse! Han gasser op og er væk.

Oluf er en gammel mand. 75 år mere præcist. Han blev født netop da den anden verdenskrig gik i gang i hans hjemland Danmark. Han husker stadig mange ting fra krigen, og sidder ivrigt opmærksom foran fjernsynsskærmen, hver gang der er en udsendelse med optagelser fra dengang. Han undrer sig over, hvorledes det har kunnet finde sted, og prøver igen og igen at forstå krigens grusomme hændelser. Han ser, hvorledes det altid er meget få mennesker, som træffer de beslutninger, som medfører millioner af døde, og han undre sig. Det er ligesom det enkelte menneske ikke kan frigøre sig fra sin angst for at blive skudt, hvis det deserterer fra magtmenneskenes krav om lydighed. Og netop derfor bliver dræbt i krigen. Han spørger sig selv om det er sådan han vil leve sit liv. I evig frygt for repressalier og forfølgelse, eller om der er en helt anden livsform han kan opdage. Med sig selv. Af sig selv.

Det ved han i bund og grund ikke. Hans depressive øjeblikke tog til og dækkede efterhånden hele hans horisont. Dog ikke når han var ude og bade i det iskoldevand og de to turister stod og gloede på denne abemand med dinglende lem som kastede sig ud i bølgen den blå i Bandholm havn .

Nå, men det var til sagen,vi skulle. Man sætter tegn med sin blyant i sandet. Tegn, som hver især betyder noget. Noget vigtigt for den som skriver.

For et øjeblik siden sad jeg og spiste min aftensmad her på plejehjemmet Solhøjde. Efter mange og lange år er jeg endelig havnet her.

Alt kan behandles ordentligt. Ligegyldigt hvad. Selv sine værste fjender kan behandles ordentligt. Om så du skulle dø ved det, kan du gøre det ordentligt. I påkommende tilfælde må du stille dig selv til rådighed for en intelligent løsning, selvom det skulle vise sig, at dine egeninteresser måtte vige. Det er så simpelt så simpelt, at man ikke kan forestille sig, hvor simpelt det er.

Nu sidder du og skriver dine tanker ned. Det kan ubetinget gøres ordentligt. I og med din fornemmelse for sprogets egne veje. Som ikke altid er lige forudsigelige.

Og udenfor bilen blæser det ganske meget. Meget, at han i første omgang opgav at bade, hvor han plejer fordi bølgerne var så store, at de stod ind over plateauet udenfor badeanstalten. Derfor valgte han at køre sydpå til Rødby i håb om bedre bademuligheder der, idet vinden måtte komme fra land dernede, når den stod lige på kysten i Bandholm. Men det var slet ikke tilfældet. Der var også store og ret mudrede bølger dernede, så han vendte om og kørte tilbage til Bandholm. Bag ved badeanstalten er der en lille havn, som ikke længere bruges af andre en de mange sorte blishøns. Og lappedykkere som holder til her. Med lidt forsigtighed lykkedes det ham at kante sig ned i vandet og få en lille svømmetur, sågar med hovedet under vandet! Og så var han glad og kunne råbe af sine lungers fulde kraft ud over vandet og de store bølger:-ho ho hohui, hvor er det dejligt med fugle og blæst og sol og blå himmel alene uden andre menneskers gloende øjne.
Joe.

Melbollen driller. Nu kan den kun med nød og næppe gå i bakgear, så han ved snart ikke, hvad han skal gøre udover at tage een ting ad gangen og se hvad der sker.

Et essay er en slentrende sokratisk skrivning uden noget overordnet mål. Det er definitionen i det mindste. Undertegnede ved egentlig ikke om det er sådan han skriver, men som udgangspunkt kunne det være en passende betegnelse. Han har i hvertfald ikke nogen hensigt med det at skrive. Det er han blevet færdig med. Da han i sin tid første gang skrev et essay, var det med overskriften: Sulten-Mæt, som han sad på en færge til Helsingborg og udarbejdede fordi han i 2.G havde fået til opgave at skrive en stil med selvopfundet emne af sin Dansklærer Elmquist. Han fik en god karakter, og var klar over, at skulle han nogensinde skrive mere, måtte det blive i samme stil og med samme frihed til at lade ord og sætninger flyde frit, som dengang.

I værelset sidder hans 15-årige søn foran sin computer og venter på, at moren skal ankomme for at køre ham til fødselsdagsfest. Han har lige læst noget op for sønnen om det, der skete i sidste uge, da en ung mand gik bersærk og skød flere mennesker i København. Ytringsfrihed var ordet, som ofte blev nævnt og der var blandt indlæggene, som var skrevet af en række kendte forfattere, bred enighed om at skelne mellem frihed til ytringer og frihed til mobning. Og det er jo netop sagen i en nøddeskal. Der er absolut ingen grund til at genere andre mennesker med forhåbninger om deres religion. Enhver har lov at tro på hvadsomhelst, idet der jo i bund og grund ingen er, som nogensinde kan forstå eller forklare, hvad det hele er for noget. Tanken kan i hvert fald ikke. Den kan højst komme med nogle billeder, eller nogle ord, symboler, som absolut ikke ER virkeligheden, men som den kan anvende funktionelt, for ikke at stå ansigt til ansigt med sig selv og sin grundlæggende angst for døden. Sin angst for at høre op. For tanken ønsker ikke at høre op. Den ønsker at fortsætte i det uendelige. Det evige liv. Som alle religioner til alle tider har drømt om. Og som paradoksalt nok i virkeligheden er en realitet. Døden eksisterer ikke. Det kun et spørgsmål om omorganisering af atomer, ikke?

Kunne vi så se at komme videre! Til lands, til vands eller i luften. Man er ligeglad. Han er ligeglad, bare ikke det drejer sig om at træde vande hele tiden. Ønsket om væren er nærliggende. Han rejser sig fra sin stol og begynder at støvsuge. Det glæder ham. Han nyder at komme godt ind i alle krogene i den store stue, og bagefter tager han de to små entréer, hvor tæpperne ligger løst, og han må holde på dem med foden, for at de ikke skal blive suget fast i støvsugerens mundstykke.

Han tænker. Hans tanke siger:- Jeg kan ikke holde det ud mere. Han kan ikke holde det ud mere, tænker han. Hans tanke tænker for ham, og han kan ikke holde det ud mere, men alligevel fortsætter det ufortrødent, som om ingenting var hændt. Det er mærkeligt, tænker hans tanke, hvorledes det hele foregår. I grunden ved man jo slet ingenting om alt det som sker. Det hele er en uløselig gåde, og skal derfor heller ikke forsøges løst. Han sætter sig i stolen, tænder for fjernsynet, og lader sig lige så stille lulle i søvn, mens billeder af dræbte børn i Syrien ruller hen over skærmen. Hans søn spørger ham, hvorfor han ser på disse billeder, og han svarer, at det er fordi. Han må se, hvad der foregår i verden. Sønnen vil hellere spille computer, og lader ikke til at være interesseret i krigen i Syrien.

Han selv spørger sig selv, om det måske var bedre at spille computer i stedet for at se nyheder på TV. Så ville han være så herligt fri for at tænke på alle de vanvittige ting, som sker rundt om ham i verden. Men det giver ingen mening, siger hans tanke. Ikke at være bevidst om helheden, dvs alt hvad der sker for øjne og øre af ham, giver ingen mening. Han kan ikke forstå, at han ikke kan være åben overfor enhver indskydelse som måtte komme. Hans tanke må være fri til at bevæge sig hvorhen, den vil. Han, som er tanken, kan ikke også kontrollere tanken. Det giver ingen mening. Altså ser han på de døde børn i Syrien, og bagefter på sin søn, som spiller computer, og observerer, at han intet kan gøre ved tingenes tilstand. Det sker for øjnene af ham altsammen, og han kan ikke længere vælge hverken til eller fra. Sådan er det bare, som mine to grønlandske veninder altid sagde. Sådan er det.

Så nu sidder han og ser ud af vinduet. Ud på søen med ænder og blichøns som skræpper op. Og på de forbigående med deres hunde, som de lufter hver dag. Han har lige været i Bandholm og bade. Vandet var ca 4 grader varmt, og han nød at frottere sig i den friske forårsluft bagefter. En skål mysli med yougurt gør det ud for hans morgenmad. Theen står i det store krus og damper, og verden ligger åben. Han leger med tanken om en autocamper, men vil først se, hvordan det går med hans gamle multivan, som er i Karlslunde for at få repareret bakgearet.

Mange, mange år efter sad han i sin stol på Engvej i Maribo og var passende mæt efter brieost med tomat og varm the med mælk i. Hans store datter på 22 år var på besøg, og havde natten forinden været til fest på gymnasiet for gamle elever. Selv var han netop kommet tilbage fra det obligatoriske bad i Bandholm, og var frisk og fyrig efter turen i det efterårskolde vand. Han læste lidt op for hende af det han havde skrevet, og fik atter lyst til at sætte ord ned på papiret.

Tandklinikken havde han håbet, at han kunne sælge, nu hvor han mente det var på tide at gå på pension, men desværre blev det ikke sådan. Der meldte sig kun to købere, og de sprang ret hurtigt fra igen. Han måtte derfor overlade hele herligheden til en kollega,

som så overtog hans klinikpersonale, og sparede ham for udgifterne, hvis han skulle have sagt dem op. Han var i det hele taget ret tilfreds med tingenes tilstand lige nu.

Kæreste Suely og Kurt.

Hvis I nogensinde læser dette efterskrift til disse ord, som jeg læste op på min 75. Fødselsdag, så håber jeg at I forstår, at det under ingen omstændigheder var gjort i en ond mening. I er mine bedste venner. Thomas og Birthe er mine ældste venner. Derfor følte jeg ingen frygt ved at læse mine inderste tanker op på min 75 års fødselsdag. Derfor er det også, at jeg er så frygteligt ked af at det er nået til at vi nu står og råber af hinanden. Derfor ønsker jeg af mit hele hjerte, at sårene må heles, og at vi alle kan have det godt med hinanden.

Altså: Godtord igen!!!!!!!!!!!!!!!

Jens.

Således ventede han i timevis på svar
Og idet svaret kom, blev han uopmærksom.
Og indså i samme øjeblik
At det
Var svaret.

Hans uopmærksomhed
Var svaret på det han søgte
Og han så
Derigennem sig selv
Som han var
Uopmærksomhed.

Intet andet
End det.

Godt nok.
Godnat og tak for en dejlig flyttedag med Kurt
Og Suely Do Carmo
Med de mange planter
Og Kurt
Som er det rareste
Menneske på denne jord
Siger Suely
Og det giver
Jeg
Hende ret i.

Tak for i dag
Bilen gik i stykker lige ud for Engvej 27
Og blev hentet af Falck
Og bragt til WV værksted.

Og nu sad han så her. Den gamle mand i sin gamle bil og stirrede ud over det gamle hav. Og han tænkte: - Gud bedre det! For han havde ikke andet at sige. Hans hjem var væk, hans kone og børn var væk. Snart var også hans tandlægestilling væk. Alt, hvad han havde gjort sig fortjent til, var ved at falde bort og han stirrede lige lukket ud i tomheden.

Ude på bæltet sejlede en skonnert forbi. Han drømte sig tilbage til sin tid som sømand. Da var han ung og stærk. Han kunne gøre lige præcis, hvad han ville. Og han gjorde det. Nu var hans verden indsnævret til små daglige gøremål, som ubetinget skulle effektueres. Klippe negle, eller vaske sine bukser. Hente mælk i mejeriet. Eller køre til Maribo og gå i Kvikly og købe grøntsager, som han spiste rå mens han så fjernsyn fra Frankrig, hvor de viste de sidste billeder fra den store masse myrde på spillestedet hin frygtelige aften, da alle de glade unge mennesker, som var til koncert med Black metal bandet, blev skånselsløst mejet ned af en ung mand fra den såkaldte islamiske stat. Da fik han salaten galt i halsen og skrev omgående en mail til sin store datter med overskriften : galeanstalt. For det var, hvad han følte. Han følte, at han var blevet anbragt i et galehus, hvor vanviddet lurer overalt. Derfor måtte han idelig ud til havet, og helst ned i det uanset hvor koldt det var, for at bevidne overfor sig selv, at han var i live og ikke medvirkende i den sindssyge verdens fatamorgana. Det er blot en fortsættelse af menneskeracens historie ned gennem tiden. Korstogene var vel lige så bestialske som ISIS gerninger. Bål og brand og mord og voldtægt i den hellige Jesus Kristus navn. Enhver bevægelse der har til hensigt at omvende folk til den rette tro, er som ISIS en pest i menneskesindet. En forgiftet tanke, skabt af frygt. Frygten for døden i livet. Skabt af det frygtsomme sinds forgæves forsøg på at indhylle sig i tryghedsskabende foranstaltninger. DVS magt og udøvelse af denne i form af vold.

Men det kan ikke være sådan, at den skrivende nødvendigvis skal underkaste sig samme frygtsomme tanke. Det kan det ikke. Den skrivende vil ufortrødent skrive videre på sine tre eller fire bøger, og så med forundring se, hvorledes de allesammen til slut munder ud i eet sammenhængende hele.

Derfor, og kun derfor vil den skrivende, uanset om han kalder sig Oluf fra jordnøddelejren, eller hvad han nu kan finde på at kalde sig, ustandseligt gøre det, han er bedst til, nemlig at skrive. Han elsker at skrive og fortælle historier, som for eksempel i går, hvor han var i Kragenæs og så Et kunstværk opført i store kampesten langt ude på en mark med udsigt over smålandsfarvandet.

Han havde egentlig ikke tænkt sig at bese dette kunstværk, men da han alligevel kom forbi, kunne han jo ligeså godt se at komme hen til det. Det bestod som sagt af store kampesten hentet ned fra Sverige af 2 Kunstnere, som ville fortælle verden, at vi også her i Danmark har et Stonehenge. De store sten var blevet udformet, så de så ud som mennesker med meget store hoveder, som alle stod og stirrede ud over havet. Han gik nærmere disse fantastiske skikkelser, og så til sin store forbavselse, at de begyndte at bevæge læberne. De udstødte nogle forfærdelige lyde, nærmest som en hests vrinsken, og idet dette fandt sted kom en flok store sorte fugle og satte sig op på hovederne. De store fugle gav sig til at hakke i hovederne med deres skarpe næb. Der hvor de hakkede begyndte der at stige røg op, og snart efter også flammer. Det var et prægtigt syn at betragte når flammerne tog fat i dyrenes vinger Og antændte dem som fakler, idet de fløj op. Jordnødde Oluf fremdrog sit videokamera og filmede hele seancen, og senere da han kom hjem, uploadede han det på youtube og fik hurtigt over 500 likes på sin video.

I lang tid derefter sad han i sin campingvogn og spiste mysli og tænkte over hvorfor fuglene havde antændt sig selv, men han kom dog aldrig til nogen plausibel forklaring, og glemte snart hele historien, som man jo så ofte glemmer ting, man har oplevet. Men i hans underbevidsthed arbejdede spørgsmålet stadig i mange år efter. Det var derfor han henvendte sig på kontoret.